

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΣΤΙΛΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2021.
Ζ' ΛΟΥΚΑ

Των εν Μελετινή 33 μαρτύρων, Λαζάρου οσίου του εν των Γαλησίω όρει
έτος 14^ον Τεύχος 626

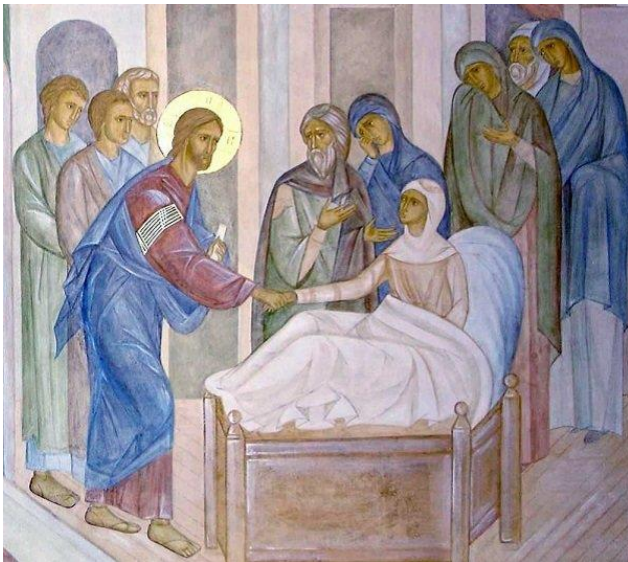
Κυριακή Ζ' Λουκά:

Η ανάσταση της κόρης του Ιαείρου

{Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†)}

Είς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο δὲν ἀφορᾷ μόνο στὰ θαύματα καὶ στὸ ἔλεος τοῦ

Θεοῦ. Νομίζω ὅτι ἀφορᾷ στὴν ἐλπίδα πέρα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα. Στὴν περίπτωση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου βλέπουμε ἓνα παιδί ἤδη νεκρό. Ὅλοι τὸ γνωρίζουν. Ὑπάρχει τέτοια βεβαιότητα ὥστε ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνεται Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου, λέει: «Ὁχι! Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν ἔχει πεθάνει, ἀλλὰ κοιμᾶται», ὅλοι τὸν ἀντικρούουν: «Ὁχι αὐτὸ τὸ παιδί ὄντως ἔχει πεθάνει». Καὶ τότε ὁ Χριστὸς μὲ ἓναν λόγο δύναμης, ἀλλὰ μὲ μιὰ πράξη ἀγάπης καλεῖ καὶ πάλι τὸ παιδί στὴν ἐπί-

γεια ζωή.

Δὲν εἶναι αὐτὸ -ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα ἀληθινὸ γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ιστορίας μας – δὲν εἶναι ἐπίσης καὶ μιὰ ἀλληγορία, καὶ μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τόσες πολλές ἀνθρώπινες περιπτώσεις; Πόσο συχνὰ θὰ λέγαμε, «Δὲν ἔχει νόημα νὰ κάνομε ὀτιδήποτε γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, αὐτὸ τὸ πρόσωπο ἔχει χαθεῖ ἔτσι κι ἄλλιῶς. Δὲν ὑπάρχει κάτι πού νὰ μπορεῖ νὰ κάνει κάποιος γιὰ νὰ σώσει μιὰ δεδομένη κατάσταση, αὐτὴ ἡ περίπτωση εἶναι πέρα ἀπὸ τὴν σωτηρία. Καὶ

πρέπει νὰ θυμόμαστε τὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς στὸν Πέτρο ὅταν ὁ τελευταῖος εἶπε: «Ποιὸς λοιπὸν μπορεῖ νὰ σωθεῖ;» Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε «Ὅ,τι εἶναι ἀδύνατο στὸν ἄνθρωπο, εἶναι δυνατὸ στὸν Θεό».

Ἡ ἐλπίδα πέρα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα: Ὅχι ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε καλοὺς λόγους νὰ ἐλπίζουμε, ἀλλὰ ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ μᾶς διακατέχει μιὰ παθιασμένη βεβαιότητα ὅτι ὄχι μόνο ἡ θεϊκὴ ἀγάπη ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρώπινη ἀγάπη μπορεῖ νὰ φέρει πίσω στὴ ζωὴ αὐτὸ ποὺ χάθηκε. Ἄνθρωποι ποὺ ἔπесαν μέσα στὴ βαθύτερη ἐγκατάλειψη, ἄνθρωποι ποὺ μᾶς φαίνονται ἀπελπιστικὰ κακοὶ, ἂν συναντήσουν τὴν θυσιαστικὴ ἀγάπη- καὶ ἡ λέξη «θυσιαστικὴ» εἶναι ἀπαραίτητη- τὴ θυσιαστικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἴδια θυσιαστικὴ ἀγάπη μέσα μας, μπορεῖ αὐτοὶ νὰ λυτρωθοῦν.

Στὴν περίπτωση αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, αὐτὸ ἔγινε ἀμέσως. Στὶς σχέσεις μεταξὺ μας καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους μπορεῖ νὰ πάρει χρόνια, χρόνια ὑπομονετικῆς ἀγάπης, χρόνια κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων θὰ δώσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλὰ ἐπίσης θ' ἀντέχουμε, θ' ἀντέχουμε ἀτελείωτα, τὰ πιὸ ἀνυπόφορα πράγματα. Καὶ στὸ τέλος μπορεῖ νὰ ὑπάρξει λύτρωση. Μπορεῖ νὰ ὑπάρξει λύτρωση σ' αὐτὴ τὴ γῆ, μὲ τὴ μορφή ἑνὸς προσώπου ποὺ θεωρεῖτο ἀπελπισμένο, πέρα ἀπὸ κάθε βοήθεια, καὶ ποὺ ἀρχίζει ν' ἀλλάζει, καὶ τότε βλέπουμε ἓνα θαῦμα, καὶ εἴμαστε περιχαρεῖς καὶ ἡ ἐλπίδα γίνεται τέλεια καὶ πραγματικὴ, καὶ ἡ χαρὰ γεμίζει τὴν καρδιά μας.

Ὡστόσο ὑπάρχει ἀκόμη ἓνας ἄλλος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο αὐτὴ ἡ θυσιαστικὴ ἀγάπη μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπολύτρωση. Ἐνας δυτικὸς θεολόγος κατὰ τὴν περίοδο τοῦ τελευταίου πολέμου, ὅταν τὰ συναισθήματα ἦταν βαθιὰ καὶ ὁ πόνος ἔντονος, εἶπε ὅτι τὰ βάσανα εἶναι τὸ σημεῖο συνάντησης μεταξὺ κακοῦ καὶ ἀνθρωπότητας. Τὰ βάσανα προκαλοῦνται πάντοτε ἀπ' τὸν ἀνθρώπινο παράγοντα ἀκόμα κι ἂν ὁ ἀνθρώπινος παράγοντας φεύγει μακριὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ δὲν τὰ ξαλαφρώνει. Καὶ τὰ βάσανα πάντοτε τεμαχίζουν τὴν ψυχὴ ἢ τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ ὅταν συμβαίνει, τὸ θῦμα χρειάζεται τὴν θεϊκὴ ἀγάπη γιὰ νὰ συγχωρήσει, καὶ μέσα ἀπὸ τὴ συγχώρηση νὰ ξεκάνει τὸ κακό, καὶ νὰ λυτρώσει ἐκείνους ποὺ ἔχουν κάνει κακό.

Ἄς στρέψουμε τὴ σκέψη μας σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Αὐτὴ ἡ σκέψη δὲν μοῦ ἦρθε ἀπ' τὸ νοῦ, ἀλλὰ στ' ἀλήθεια οὔτε μέσα ἀπ' τὴ ζωὴ μου ποὺ πάντοτε ὑπῆρξε πολὺ εὐκόλη γιὰ μένα ὥστε νὰ μπορῶ νὰ μιλῶ κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ὅμως μετὰ τὸν πόλεμο βρέθηκε ἓνα ἔγγραφο σ' ἓνα ἀπ' τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης. Γράφτηκε πάνω σ' ἓνα σκισμένο κομμάτι τυλιγμένου χαρτιοῦ ἀπὸ ἓναν ἄντρα ποὺ πέθανε σ' αὐτὸ τὸ στρατόπεδο. Καὶ ἡ οὐσία αὐτοῦ τοῦ μηνύματος ἦταν μιὰ προσευχὴ στὴν ὁποία ἔλεγε, «Κύριε, ὅταν θὰ ἔλθεις ὡς Κριτὴς ἐπὶ τῆς γῆς, μὴν καταδικάσεις τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μᾶς ἔχουν κάνει τόσο ἀπάνθρωπα πράγματα. Μὴν τοὺς τιμωρήσεις γιὰ τὴ σκληρότητά τους

καὶ γιὰ τὰ βάσανα ποὺ μᾶς προκάλεσαν, γιὰ τὴ βία τους καὶ τὴν ἀπόγνωσή μας, ἀλλὰ παρατήρησε τὸν καρπὸ ποὺ γεννήθηκε μέσα στὴν ὑπομονή, στὴν ταπείνωση, στὴν καρτερία, στὴ συγχώρηση, στὴν πίστη, στὴν ἀλληλεγγύη. Καὶ ἄς μετρήσουν αὐτοὶ οἱ καρποὶ γιὰ τὴν σωτηρία τους. Μὴν ἐπιτρέψεις ἡ μνήμη μας νὰ εἶναι τρόμος γι' αὐτοὺς στὴν αἰωνιότητα, ἀλλὰ ἄς εἶναι σωτηρία γι' αὐτούς“.

Αὐτὴ εἶναι ἐπίσης ἡ ἐλπίδα πέρα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα. Καὶ συνδέεται γιὰ μένα μὲ αὐτὴ τὴν ἀντίθεση ἀνάμεσα στὴν ἀμαρτωλή, λανθασμένη, τυφλὴ ἀντίληψη ποὺ ἐκφράζεται ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους στὸ σπίτι (τῆς κόρης τοῦ Ἰάειρου). Αὐτοὶ κοροϊδεύουν τὸ Χριστό, ἐπειδὴ ξέρουν ὅτι τὸ παιδί εἶναι νεκρό, ἡ ἐλπίδα εἶναι περιττὴ, πνιγμένη στὴν ἀπόγνωση – καὶ ἡ νίκη τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους ποὺ φαίνεται σ' αὐτὸ τὸ γεγονός ἀλλὰ ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξαπλωθεῖ μὲ τόσους διαφορετικοὺς τρόπους στὶς προσωπικὲς μας ζωὲς σὲ ἀπλούστατο ἐπίπεδο, καὶ στὶς πιὸ ἥρωικὲς ζωὲς ἀκόμη.

Ἄς τὸ ἀναλογιστοῦμε λοιπόν, καὶ ἄς ἐπιλέξουμε τὴν ἐλπίδα πέρα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστη ποὺ κατακτᾶ. Ἄμήν.

Ἅγιοι Τριάντα τρεις Μάρτυρες «οἱ ἐν Μελιτινῇ»

Τα ονόματα των Αγίων Ματρύρων εἶναι: Ἰέρων, Νίκανδρος, Ησύχιος, Βαράχος (ἢ Βαράχιος), Μαξιμιανός, Καλλίνικος, Ξαντικός (ἢ Ξανθιάς), Αθανάσιος, Θεόδωρος, Δουκίτιος, Ευγένιος, Θεόφιλος, Ουαλέριος, Θεόδοτος, Καλλίμαχος, Ἰλάριος, Γιγάντιος, Λογγίνος, Θεμέλιος, Ευτύχιος, Διόδοτος, Καστρικίος, Θεαγένης, Μάμας, Νίκων, Θεόδουλος, Βοστρύκιος (ἢ Ουστρίχιος),

Ουϊκτωρ, Δωρόθεος, Κλαυδιανός, Επιφάνιος, Ανίκητος καὶ ἄλλος Ἰέρων.

Ο πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς, ο Ἰέρων, ἦταν ἀπὸ τὰ Τύανα τῆς Καππαδοκίας. Ο πατέρας του πέθανε γρήγορα καὶ τὴν ανατροφή του, καθὼς καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν του, Ματρωνιανοῦ καὶ Αντωνίου, ἀνέλαβε ἐξ ολοκλήρου ἡ μητέρα τους Στρατονίκη. Παρ' ὅλο που ο Ἰέρων πήρε ἀρκετὴ μὀρφωση, ἀσχολήθηκε μὲ τὸ γεωργικὸ ἐπάγγελμα. Οἱ ειδωλολάτρες τέτοιες ἐνασχολήσεις τις θεωροῦσαν υποτιμητικὲς. Ἀλλὰ οἱ χριστιανοὶ ἤξεραν ὅτι ο Χριστὸς δὲν ἀπαξίωσε τὸν ἰδρώτα του ταπεινοῦ ἐργάτη. Καὶ ὅτι κάθε τίμια ἐργασία εἶναι ἀρετὴ καὶ μόνο

η αργία, πού φέρνει την αμαρτία, αποτελεί για τον άνθρωπο στίγμα. Άλλωστε, ο θεόπνευστος λόγος της Αγίας Γραφής περιγράφοντας τη ζωή των Αποστόλων και κατ' επέκτασιν, όλων των χριστιανών, λέει: «κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίοις χερσὶ» (Α' προς Κορινθίους, δ' 12). Κοπιάζουμε, δηλαδή, εργαζόμενοι με τα ίδια μας τα χέρια.

Όταν επί Διοκλητιανού άρχισε ο διωγμός κατά των χριστιανών, ο έπαρχος Αγκικόλας συνέλαβε τον Ιέρωνα με την κατηγορία ότι τις Κυριακές και τις άλλες γιορτές περιφερόταν και κήρυττε το Χριστό στους εργάτες, με αποτέλεσμα να αποσπάσει πολλούς από την ειδωλολατρία. Μαζί του συνελήφθησαν οι δύο αδελφοί του και τριάντα ακόμα συνεργάτες του στη διακονία του Ευαγγελίου. Αφού φυλακίστηκαν και φρικτά βασανίστηκαν, τελικά ο έπαρχος Αγκικόλας τους αποκεφάλισε έξω από την πόλη Μελιτινή.

Όσιος Λάζαρος ο Θαυματουργός, ο Γαλλησιώτης

Ο Όσιος Λάζαρος ήταν από τη Μικρά Ασία και γεννήθηκε τον 11ο αιώνα μ.Χ. σ' ένα χωριό κοντά στη Μαγνησία (προς τον Νέανδρο Ποταμό), από γονείς ευσεβείς τον Νικήτα και την Ειρήνη. Όταν ακόμα ήταν έξι χρονών, επιδόθηκε στον πνευματικό στίβο μέσα στο μοναστήρι των Ορόβων. Εκεί έμεινε επί πέντε χρόνια διδασκόμενος. Όμως, από θείο ζήλο κινούμενος, θέλησε να προσκυνήσει τους αγίους τόπους. Έτσι έφυγε κρυφά από τη Μονή και πήγε στα Ιεροσόλυμα.

Μετά την προσκύνηση των εκεί Ιερών, επισκέφθηκε τη μονή του αγίου Σάββα, όπου κοινοβίασε αφού έγινε μοναχός και κατόπιν Ιερέας. Κατά την επανάσταση των Αράβων, που βεβήλωναν τα Ιερά, αναγκάστηκε και έφυγε στην Έφεσο, σ' ένα έρημο όρος αντίκρυ της πόλης, που ονομαζόταν Γαλλήσιο.

Εκεί, στην αρχή μόνος ζούσε σ' ένα κελί, αλλά αργότερα μαζεύτηκαν γύρω του και άλλοι μοναχοί. Ο δε Μονομάχος Κωνσταντίνος (1042 - 1054 μ.Χ.), εξόριστος τότε στη Μυτιλήνη, άκουσε για την αγιότητα του οσίου και έκτισε ωραιότατο ναό της Αναστάσεως στο Γαλλήσιο όρος, και τον προίκισε με πολλά Ιερά κειμήλια. Ο δε όσιος Λάζαρος, ανήγειρε κοντά στο ναό στυλό, όπου εγκαταστάθηκε στην κορυφή του και ασκήτευε χειμώνα - καλοκαίρι, εκτεθειμένος σε καύσωνες και παγωνιές. Ο Θεός επίσης, έδωσε στον Όσιο Λάζαρο και το χάρισμα να θαυματουργεί. Έτσι αυστηρά ασκητικά αφού έζησε τη ζωή του, πέθανε με αγιότητα σε βαθιά γεράματα το 1054 μ.Χ.